

لیکوال رفیع اللہ علی حیدر وردگ

د وردگو مینہ ناول

Ketabton.com

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم.	د وردگو مینه (ناول)
لیکوال.	رفیع الله علی حیدر (وردگ)
ډیزاین.	محمد کریم (فیضی)
د چاپ کال.	۱۴۰۲/۲/۳
د لیکوال اول شمیره.	۰۷۹۷۳۳۵۸۳۰
د لیکوال دوهم شمیره.	۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲
برېښنالیک.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چیری تاسی غواری خپل کتابونه ته ډیزاین ورکړی

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نو له موږ سره په تماس کی شی....

د ليکوال خبری!

گرانو او محترمو لوستونکو په دی هیله چی روغ او جوړ به یاست
دادی یوځل می بیا ستاسو قدرمنډو حضور ته می یو بڼکلی او بند نه ډک ناول وړاندی
کوم په دی هیله چی ستاسو د خوښی وړ وگرځی

ستاسو کشر ورور رفیع الله علی حیدر (وردی)

دالی دی وی!

زما گرانی مینی ته

زما دخور واده وو .

ترمامي خور مشره وه .

دهغي واده وو .

زه ماشوم وم په دي نه پوهيدم چي داڅه كيسه ده .

خو چي زما خور يي موټر ته پورته كړه .

ما ورپسي وژړل خور مي هم ژړل .

اخير يي زه هم موټر كي ورسره سپور كړم .

ډير مزل مو وكړو اخير ورسيدو تقريباً اووه كلن به وم .

خور سره مي يوه شپه وكړه .

نو پلار مي راغي زه يي راوستم كورته .

ماورته ويل پلارجان خور نه بوځو .

پلار مي ويل نا گرانه دهغي همدا كور دي .

ما ويل پلار جانه مخكي خويي دا كور نه وو .

پلار مي ويل نور بس خو اوس يي همدا كور دي .

راغلو كور ته .

زه مي دمور سره دومره نه وم عادت لكه دخور سره چي عادت وم .

دماشومتوب دوره وه .

ما هم ډير پسي ژړل .

مور به مي ماته هر شي راكول .

وخت تیریده .

بیا دمور په مینه هم پوه شوم.

تر ما مشره بله خور مې هم وه.

او بله تر ما کشره وه.

وخت تیریده زه هم لوی شوم.

زه به هر وخت دخور کره ورتلم .

شپه به مې کوله بیا به بیا راتلم .

چې راتلم به خور به مې میوه راکړه .

هغه به مې په لاره تر دې خایه ختمه کړه.

بله ورځ بیا دخور کره لارم بڼه ساعت مې ورسره تیر شوو.

پیری شپې مې ورسره وکړی .

حککه دهغې خاوند په ایران کې وو.

ماورته دژمې لپاره بوټی کړلو.

دې وخت کې زما عمر 13 کاله وو.

زما دخور دخاوند دوی خوراني وی .

څلور یې وروران وو هغه ټول ترې بېل وو ځان ځان ته یې کورونه وو.

مور او پلار یې هم ژوندی وو.

زما دخور دخاوند یوه خور واده وه.

او بله به یې تر ما لږ کشره وه.

زما دخور خاوند حکمت نومیده .
دحکمت وروران هم په ایران کې وو .
یوازی پوډا مور او پلار او وره خور یې کور کې وو .
زه او هغه وره زما دخور دخاوند خور به سهار وختي تلو غره ته .
مابه بوټی وهلو هغې به ټولولو .
دهغې جنی نوم شازیه وو .
تر غرمې به مو بوټی وهلو بیا به مو دغره څخه راکوز ولو .
دغره څخه بیا به مو راوړلو کورته .
زه او شازیه به ناوخته راتلو کور کې به دوی ډوډی خوړلی وه .
ما او شازیه به تنها خوړله .
زما خور به راته ناسته وه .
ډوډی به مو چې وخوړه ما به لمونځ وکړو .
خو شازیه تر اوسه پر لمانځه نه وه ولاړه .
ما په لمونځ وکړو زما یو موبایل وو په 1000 افغانی مې پلار راته
اخیستی وو .
په هغه کې به مو په بادامو چکه ډیر خلک ورته لډو وایې هغه کوله .
دشازیه دغو دبادامو باغ وو .
مابه له شازیه بازی گټله .
ډیر واری مې تری وگټله .
خو اخیر مې وسره په نیم نیم کیلو بادامو بازی شروع کړه .

زما سره ٽول نيم ڪيلو بادام وو .
خو دا وار رانه سازيي بازي وگڙله.
زه يي له بادامو خلاص ڪرم .
ماورته ويل.
رائه بيا بازي وڪرو.
خو سازيي بازي نڪوله .
او زه يي له بادامو خلاص ڪرم.
اوس خو به نو خود راسره بازي نڪوي.
ما بادام دلاسه ورڪرل.
بوٽي مو هم پوره ڪرو.
سبا راتلم سازيي ته مي پيري زاري وڪري چي رائه چڪه وڪرو.
خو ني منله.
سبا مي حرڪت وڪرو.
خور مي په دسمال ڪي چيشي راڪرل.
ويل دا به مور او پلارجان ته ورڪري.
نو را روان شوم.
چي لڙ مزل مي وڪرونو مي صبر ونشوو.
دسمال مي خلاص ڪرو گورم چي بادام دي.
نو ما خو خپله برخه په بازي ڪي بايللي وو.
نومي دا بادام ٽول مات ڪرل.

او ومي خورل.

کور ته راغلم کورنی غرو راسره ستري مشي وکړی.

لاړم بیرون ته.

دملگرو سره مي هم ولیدل.

هغوی دا څنگه چاغ شوی یې.

ما داسې به نه وی.

هغوی ویل همداسی ده.

مانبام راغلم کورته.

چې خور مي زنگ وکړو .

ویل حسیب در ورسیدو.

پلار مي ورته ویل هوو هغه د وخته راغلی.

خور مي ورته ویل چې بادام مي ورکړی وو هغه یې در ورسول که

خورلی یې دی.

ده خو خپله برخه په بازی کې وبایلله .

پلار مي ورته ویل نانا ولاکه یې هیڅ هم راوړی وی.

خور مي ویل چې ما خو بادام ورکړل خو ده یې کار و خلاص کړی.

پلار مي ویل چې توده زه به یې خوبس شم.

زه ډیر وار خطا شوم.

ماویل هوس چیرته حی شپه هم ده.

مو بایل کې خبری بندی شوی کت یې کړو.

زما دموبایل قبیل یې را واخیست.
ویل ولې خلک شی درکړی ته یې داسی کوی.
سبا به خلک لوی امانت درکوی.
ته به یې داسی کوی.
خو بڼه سم یې وو هلم.
بڼی توبې یې راباندی وایستی.
خور ته مې زیاته غوصه راتله.
سهار شوو لارم مکتب ته.
هلته استاذ ویل چیری وی.
ما ورته کیسه وکړه.
ویل بڼه سمه ده.
درس مو وویلا داسی تنگ شوم مکتب کې.
نو مې له دېوال راتوپ کړل.
په تفریح کې راغلم کورته.
کورته چې راغلم.
بڼه وو پلار مې چرته تللی وو.
کتابونه مې له مور څخه پټ کینودل.
زه لارم بیرون ته.
دملگرو سره مې خاورو کې ساعتري کول.
دغرمې وخت شوو.

زه لارم كورته .
مور مي ويل مکتب ته تللی وی .
ماویل هوو تللی وم .
ویل نو داکالی او مخ او لاس دا ولی داسی په خاورو ککر دی .
ما ویل موری پینه می ونبیې دا ولویدم .
مور می ویل نه لویدلی خو نه یې رښتیا ووايه .
ما ورته رښتیا وویل نو یې راپسی رامنډه کړه .
ماهم بیرون ته منډه کړه .
ویل لار شه ډوډی به چرته خوری .
نن خو ډوډی نشي رانه خوړلی .
نیم ساعت وخت تیر شوو .
مور می راباندی غږ وکړو .
ویل راشه کالی دی بدل کړه ډوډی هم وخوره .
ما ویل نه درحم ته می وهی .
ویل نه دی وهم راشه .
زه هم ورغلم .
خو چې ورغلم هیڅ یې راته ونه ویل .
کالی یې رابدل کړل ډوډی یې راکړه .
زه زیات خوشاله شوم .
خور می زنگ وکړو .

ويل نن راشه زه در سره در خم.
زه هم ور غللم يوه بجه به وه.
چي په بايسكيل روان شوم.
له يوي څخه 49 دقيقې تيرى وي چې ورسيدم.

خور سره مي ستړى مشى ونكړى.
چي څنگه مي بايسكيل ودر اوو نو لارم بيرون ته غږ يي راباندې
وكړو دلته راشه چرته ځي .

زه ور غللم ويل ولى سپرى خو يوار ستړى مشى كوى.
شپه مي وكړه.

شازيبي ته مي ويل .

راځه بازى يا چكه وكړو.

هغې ويل راځه.

ما ويل په بادامو يي كوو.

هغې ويل نو ستا سره بادام كله شته.

زما سره 100 افغانى وي.

ماويل زه روپى دركوم ته بادام.

ويل سمه ده .

بازى مو شروع كړه.

خو ما وگټله.

هغې ويل راځه بيا يي وكړو.

بیا ما وگتله.

خو دهغي بادام خلاص شول.

خور مي راته ويل ورکړه نيم ورکړه نيم يي ستا.

ماويل ولي يې ورکړم ما تری گتلی دی.

خور مي مجبوره کړم .

نيم مي ورکړل.

وخت تيریده .

شازيه هم پيغله شوه.

شايسته پيغله تري جوړه شوه.

زه هم خواني موسم کي وم.

دخور کره به چې لارم شازيې صرف ستړی مشی کولي نو به بیرته
تله.

زه هم ورباندی مین شوم حُکه ډیره شايسته او اخلاقی انجلی وه.

لیدل يي ماته ډیر مهم وو.

خو چې هروخت به تللم خور کره نو ما به ورسره لیدل.

اوس مشکیل داوو چې څنگه يي پوهه کړم چې زه درباندي مین يم.

او پلار يي دومره غټ پښتون خان ته ويلو او ډیر بد سړی وو.

چې خپله خبر يي منله دبل چا يي نه منله .

اوس نو زړه مین شوو دا هرڅه په کیسه کي نه وم .

نو زه هر وخت تللم .

دي جنی ته می اظهار دمینی وکړو.
خو داسی شوم لکه بیخی یې تئور نشم کړای.
پر ما دا بیخی زیات دمشکیل خای وو چې ماورته اظهار وکړو.
خو هغې وخنډل.
نو زه هم لږ سم شوم.
هغې ویل هغه ماشومتوب دی په یاد دی.
چې بادام دی رانه په بازی کې وگټل بیا دی نه راکول.
ماویل هغه ماشومتوب دی هغه وخت بیا نه راځی.
بیایې وخنډل بنا ته به داسی وکړی چې زمونږ باغ هم پلار له منځه
یورلو .
دبادامو پر خای یې منی کېښودی.
ته به زما دبادامو لس چنده راوړی بیا به زه هم مور ته ووايم چې دا
هلک زما خوښ دی.
ماویل سمه ده .
لارم بادام می واخیستل.
لارم چې خور می ولیدم نو بادام می ترشاه ونيول .
خوښه وو خور می ویل راحه کوتی ته چای تیار دی .
ما بادام په دروازه کې د وښو لاندی کینودل .
چای می وڅښو.
شازیه هم راغله زما خور په گوره پسی لاره.

نو ما شازيبي ته ويل ورشه د وښو لاندی بادام دی هغه واخله.
هغې وخنډل او لاره .

وخت تیریده.

بله ورځ بیا ور غللم مخکی به د ساعتري لپاره ورتلم.
اوس خو پری مین شوی وم .

ورسره و مي لیدل.

ورته ومي ويل گرانى مور ته دي وويل.

هغې ويل هوو خو زما مور زما دپلار څخه داريگى.

او دا خبر نشى ورته كړلى.

نو دا به څنگه كړو .

هغه هم زياته خفه شوه.

ماويل مه خفه كيږه.

تقدير چي څنگه وي هغسي كيږى.

هغې ويل سمه ده.

خو ډير مه راحه چي پلار به مي شك وكړى .

بيا به زما سره ونشى ليدلى.

ما ويل سمه ده خو زړه ظالم مي نه پريږى.

هغې ويل زه هم داسى يم خو څنگه وكړم.

ما ويل ليك او لوست دي زده دى.

ويل كم مي زده دى.

ماويل ڊير بنه .

موبايل مي ورکرو .

مسيح مي ور وبنودا .

بيا به مي مسيح ورسره خبري کولي .

خو داسي ليک يي راليکلو چي بيخي زيات خراب سم نه پري پوهيدم .

وخت تيريده .

دهغي هم مسيح زده شوو .

اوس يي نو سم مسيح کولو .

هر ماڻهام به مو مسيح کولو .

وخت تيريده .

ما هم مکتب پريبنودو .

حڪه له اوله مي ورسره مينه نه وه .

نو شازيي مور خبره وه .

او پلار يي نه وو خبر .

او پلار يي ڊير بد سري وو .

وخت تيريده .

هر وخت مي ورسره ليدل .

خو ڊير وخت لپاره مي نشوو ورسره ليدلاي .

ورخ تر بلي مو مينه زياتيده .

اوس غم دا وو چي ما کور کي نشوو کولي چي ورته ووايم .

او دهغي پلار مزاحم وو.
وخت تيریده .
زه په مينه کې داسی لېوني شوم.
چې هيڅ ډار مې نه وو.
صرف ديدن کول مې هدف وو.
بله ورځ بيا لارم د خور کره مې.
دشازيې پلار ويل شازيه مريضه ده.
ته راءه زه به درسره لار شم ته موټر راسره بوخه.
ماويل سمه ده.
دشازيې مور دموتير کلي راوړی.
زما موټر سم زده هم نه وو.
خوبيا مې هم چلاند کړو روان شوو.
روغتون ته.
شازيه يې بستر کړه.
زه هم هلته پاتې شوم.
داکتر ويل چې دا ډير تشویش کوی.
دا که دا رقم تشویش کوی نو شايد نارغی يې لويه شی.
دوا يې ورکړه .
بیرته راغلو کورته .
زه هم راغلم خپل کور ته .

مانڀام مڙي ورتي مسيڇ وڪرو .
سلام گرانڙي ٻنهي يي .
هغي ويل عليڪم سلام الحمد لله اوس ٻنهي يم .
ماويل ڊاڪٽر ويل چي دا تشويش ڪوي .
ته دڃه لپاره تشويش ڪوي .
ويل نڪوم زه خو بيخي تشويش نڪوم .
ماويل نه گرانڙي ته ماته ووايه .
ڪوم مشڪيل دي .
شازيبي ويل گرانه ته پوهيگي چي زما پلار ڊير غوصه ناک دي .
که چيري زما او ستا واده ونشي .
دا ژوند به ڃنگه تيروم .
ماويل هيڃ په ڪيسه ڪي مه ڪيره تقدير ڪي چي ڃنگه ليڪل شوي وي
هغه به ڪيري .
هغي ويل سمه ده گرانه .
مين درباندي زه يم شازيبي
ترما، ته، زياته ، خفه يي چي دا ولي
نه گرانه تر تا زياته ميئنه زه پر تا يم
ياديگي مڙي جانانه په رڻتيا
ماشاء الله ته خو شاعره هم يي .
هوو گرانه .

ستا په فم کې هر سړی شاعر کېږي.

نه گرانې داسې به نه وي ستا سره زما غم کله شته.

هغې ويل ته داسې خبرې مکوه

ماويل سمه ده گرانې.

دا ستا جدایې سخته شازيې

تبا به شم که ته دبل چا شوی

شازيې شعر راغی

تر خو چې يم ژوندی گرانه جانانه

تر هغې دې په نوم کړم زندگي

ماشاءالله شازيې نوره شاعره کېږي هم .

هغې ويل هوو شاعره به شم خو چې ستا به شم کنه.

دې خبرې زما په زړه کې لکه دغشي داسې گذار وکړو.

موبایل مي پر سينه کينودا.

سترگي مي پټي کړي .

چې جدایې مي احساس کړه دټول عمر تو زیات خفه شوم په ژړا

شوم.

مسیج گورم چې ليکلی وو ولی ورک شوی گرانه جواب راکړه چې

شپه لنډه شی.

نه يم ورک گرانې هسی ستايوی خبرې زیات خفه کړم.

ولی ولی گرانه کومی خبرې خفه کړي.

شازيبي تا چي ويل چي شاعره خو شوم چي ستا به شم كنه.
كرمه خودكشي جانانه ستا كه زه نشومه
كرمه زه دعا جانانه ان شاء الله چي ستا به شم
ماشاءالله گراني سمه ده شاعره شوي
شاعري مي ستا دغم سره شروع كره.
گرانه وگوره غمو دي كرم شاعره
ما ورته شعر وليكلو
ته خو زما غمو شاعره كړي قربانه
زه خو ستا غمو جنون كرم محترمي
زما شعر ته يي دزړه واله ستكر ور كړو.
ماورته مسيچ وليكو اوس لپاره بڼه وخت بيا به گف كوو گراني.
سمه ده گرانه بڼه شپه ولري.
موبایل مي خاموش كړو.
ناست وم دشپي يوه بجه او لس دقيقی بالا وي.
خوب نه راتلو لږ وخت تير شوو.
بيا مي موبایل راواخيست .
شازيبي ته مي مسيچ وكړو.
خو نمبر يي خاموش وو.
شعر مي ورته وليكو.

ته بي غمه او بي درده شوی ویده
زه دي کړمه لېونی شوگیری کړم محترمي
نو دا کیسه روانه وه.
هر ماښام به مو مسیج کې شعرونه یو بل ته لیگل.
وخت تیریده.
بله ورځ یې مسیج کړی وو لیکلی یې وو.
گرانه پلار مې د بل چا سره واده کولو.
خو ښه وو چې دپلار مې هلک خوښ نشوو.
ته دي مور او پلار راولیگه .
ما ویل سمه ده .
مامې مورته وویل .
مور مې ویل سمه ده.
سبا مې مور اوپلار ورغلل.
خو دهغې جنی پلار ډیر ضدی وو.
ورته ویلی وو چې دانکیږی.
مور او پلار مې راغلل .
مور مې ویل چې زویا دارقم خبره یې وکړه.
زما زیات فکر خراب شوو.
یوه میاشت وخت تیر شوو.
بیا مې مور اوپلار ورغلل .

خو دهغي جنی پلار ورته ویلی وو.

چی زه می لور داسی کور کی نه ورکوم چی غریبان وی.

زما پلار هم ورته ویلی وو چی زه دا رقم انجلی زوی ته دسره کرم نه.

خو بنی تریخی خبری یو بل ته کری وی.

ما هغي ته مسج وکرو.

گرانی دا مشکیل خو داسی لوی شوو زما او ستا دتول عمر بیلتون شوو.

نه گرانه داسی مه وایه زما او ستا مینه پاکه ده.

شازی ماته ویل راشه دواړه دې وطن څخه لار شو.

ماویل نه گرانی زما پلار او مور بل زوی نلری هغه یوازی نشم پریښودلی.

ویل بنا نو ما یوازی پریښودی شی.

نه گرانی خو څه وکرم .

بس نو په همدی ځای اړیکه پرې شوه.

مسیج می ورته کولو خو موبایل خاموش شوو.

یوه میاشت وخت به تیر شوی وو.

اوس نو زه ورتلای هم نشوای .

بله ورځ می خور زمور کره راغلی وه.

هغي ماته ویل وروره شازیه یی پلتر زیات وو هله.

خو هغه ډیره هوبنیاره وه چې ستا دنمبر سره یې نوم نه وو لیکلی او
تر اخیره یې اقرار ونکړو.

پلار یې ورته ویل چې دا څوک وو.

خو دې تر اخیره هم ونه ویل اخیر بی هوشه شوه.

نو زه هم بی هوشه شوی وم چې خور به مې نور څه ویل.

وخت تیریده .

دا جنی یې واده کړه په داسی کور کې واده کړه.

چې ډیر دولتمن وو.

ډیره دنیا یې لرله .

خو خیر دغم شپې او ورځې تیریدلې.

دجنی کوژده وشوه.

خو زما خور ویل چې هر وخت ژاری هر وخت یې پلار ته بنیراوی
کوی.

داسی شوی اوس هغه شازیه نه ده.

سم وچ لرگی ترې جوړ شوی .

دې خبرو زما څخه هم وچ لرگی جوړ کړو.

زه هم سم لپونی شوم.

د ژونده مې زړه تور شوو.

دا زموږ دپلارانو پښتو وه چې زموږ په منځ کې یې د بیلتون قانون
جاری کړو.

او زمور ژوند يې تبا او خراب کړو.
وخت تيریده دهغي د واده مراسم شروع شول.
نور دپلار د کور څخه بل کور ته تلله.
دهغي واده وو او زما دژوند د ارمانونو جنازی کيدی.
دا وخت هم تير شوو.
چې دهغي واده وو .
او ما سهار ژړل تر ماښامه پوری .
دا زمور پښتو وه چې داسی حال شوو.
وخت تيریده دري يا څلور مياشتی وخت تير شوو .
خور مي زمور کره راغلی وه.
زه يې نه پیژندم چې کوتی ته ور غللم .
نو خور مي مخ رانه پټ کړو زه حیران شوم.
نو مي غږ پری وکړو .
خوری څه کیسه ده ولی دی مخ پټ کړو.
نو هغي مي غږ وپیژانده.
نو چیغه يې وکړه ورورکه دا په تا باندی څه شوی ها.
نو په ژړا شوه ما پکت دومره ورته وویل خوری دا ستا دخسر او زما
دپلار دپښتو دلایسه داسی شوی یم.
نور مي هیڅ ونه ویل .
خور مي یوو خط راکړو ویل دا شازيې درته رالیگلی.

زه روان شوم بيرون ته له کوتی بهر شوم خور می مور ته دهغې
جنی کیسه شروع کړه .

ویل چې هغه هلک زیات ظلم ورباندی کوی.
نو زه لارم خان ته کوتی ته خط می وکتلو لیکلی وو.
اول سر کی مات زړونه رسم کړی وو.

بیا پی دا لیکلی وو.

که مور پښتانه نه وای

زه به اوس ستا وم

اخ پښتو

پیر می یادگی گرانه

پای

د وردگو مینه ناول

لیکوال نمبر
0797335830
0730432762

لیکوال رفیع الله علی حیدر وردگ

د لیکوال پیژندنه

رفیع الله علی حیدر وردگ. چی عمر یی ۱۷ کاله د
گل ولي زوی د سیدآباد ولسوالی د ښوونکی د کلي
اسیدونکی چی اوس محال د کفتان تاج محمد خان
په عالی لیسه کی د نهم ټولگي زده کوونکی دی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**